

Iz knjige Vodikov peroksid za vsak dan

1.

Dramatično je dejstvo, da se količina kisika v zraku, ki ga dihamo, zmanjšuje. V zadnjih desetletjih se je stalno zmanjševala. Če ga je bilo pred nekaj sto leti še 35 odstotkov, je industrijska revolucija 19. stoletja poskrbela za znižanje z 32 na 24 odstotkov, danes pa je vrednost dosegla zaskrbljujočih 21 odstotkov. V izrazito obremenjenih industrijskih območjih je vrednost kisika padla že pod 15 odstotkov, kar lahko pri ljudeh, ki tam živijo, povzroči pomanjkanje kisika. Pomanjkanje lahko uravnavamo s terapijami s kisikom, tudi z vodikovim peroksidom.

2.

Dodatni kisik prodre v telo skozi kožo, če v kožo vtremo 3-odstotni vodikov peroksid. LeBeau (1988) poleg tega priporoča, da telo poškopimo z raztopimo 3-odstotnega vodikovega peroksida in ga nato vmasiramo. To naj bi pomagalo tudi pri artritisu.

3.

V švedski študiji je dr. Bernard Edstrom v Lundu ugotovil, da obogatitev krvi s kisikom – v ustreznih razmerah na kliniki – občutno izboljša težave z artritisom (Donsbach, 1993). Donsbach iz tega sklepa, da tudi pozitivni učinek vodikovega peroksida na degenerativna obolenja temelji na dodatnem dovajanju kisika. Njegova teorija se glasi: »Stopnja vitalnosti telesa in moč odpornosti na degenerativna obolenja je odvisna od razmerja do stopnje nasičenosti krvi s kisikom« (Donsbach, 1993).

4.

Že Otto Warburg pred približno 70 leti domneval, da obstaja povezava med pojavom raka in pomanjkanjem kisika. Ta domneva ni bila nikoli ovržena, zadnja leta pa so jo podkrepile številne znanstvene študije (Thierbach et al., 2005, Schulz et al., 2006, Langbein et al., 2006, Pelicano et al., 2006, Müllner et al., 2006 in Bonnet et al., 2007, Kiebish et al., 2008).

5.

Warburg, ki je ugotovil, da rakaste celice preidejo na anaerobno dihanje (fermentacija), je dejal: »Obstaja samo en glavni vzrok za rakasto obolenje, in sicer prehod iz aerobnega dihanja telesnih celic na anaerobno celično dihanje« (po d'Rayu, 1999). Že leta 1996 je zastopal mnenje: »Če celice dobijo dovolj kisika, se rak ne more pojaviti« (po Bakerjevi, 1996)

6.

Z njim lahko nadomestimo nekatere antibiotike.

Vodikov peroksid je leta 1985 v pitni vodi prvič uporabil neki kmet. Živali so postale bolj zdrave, delež maščobe v maslu se je povišal, količina namolzenega mleka ter število jajc, ki so jih izvalile kokoši, sta se povečala. Tudi število bakterij, ki so pomemben dejavnik pri proizvodnji mleka, se je močno znižalo. Pri plemenski živini je bila v kratkem času z manj krme dosežena visoka klavna teža. Grotz (po Douglassu, 1992) za pripravo pitne vode priporoča približ no 60 do 70 ml 3-odstotnega ali okoli 6 ml 35-odstotnega vodikovega peroksida na liter vode (ali 30 ppm). Ruski vojaki pa naj bi za dezinfekcijo pitne vode nosili s seboj celo kapsule z vodikovim peroksidom (Lee, 1990).

7.

Vodikov peroksid je dobra alternativa nekaterim antibiotikom. Če poljščine napršimo z vodikovim peroksidom, bolje uspevajo in so manj občutljive na insekte in bolezni (Baker, 1996). Tudi v rastlinjaku lahko rastline pred napadom gliv in pršic zaščitimo, če jih poškopimo z vodikovim peroksidom. Spomnimo se, da rastline za obrambo pred bolezenskimi klicami tudi same uporabljajo to snov.

8.

Rastlinska semena kalijo bolje kot običajno, če jih potopimo v kopel iz do 180 ml 3-odstotnega vodikovega peroksida na liter destilirane vode (Donsbach, 1993). Za gnojenje rastlin uporabimo 25 ml 3-odstotnega vodikovega peroksida na liter vode (Donsbach, 1993). Po Bakerju (1996) rastline na vrtu redno vlažimo z vodikovim peroksidom (30 ml 3-odstotnega ali 16 kapljic 35-odstotnega vodikovega peroksida na liter vode), če želimo izboljšati njihovo rast. Za škropljenje poljščin uporabimo približno od 1,8 do 5,4 litra 3-odstotnega ali 150 do 450ml 35-odstotnega vodikovega peroksida na 75 litrov vode na 1000 m² (deset arov).